

La taca i el president

“Semen presidencial, doncs, del president de tots nosaltres, emissió ‘urbi et orbi’, per tant, si l’‘urbi’ és Washington i l’‘orbi’ el planeta terra. Com les benediccions del pontífex romà, igualment prenyades d’interès universal, de continguts morals i de doctrina perenne. Qui sap quin misteri superior s’amaga en els plecs del vestit de nit de la senyoreta Lewinsky.”

Si el Nostre Senyor no hi posa remei —en forma d’impacte de meteorit gegant, defunció del papa de Roma o altra catàstrofe o commoció igualment memorables— aquest mes d’agost del 1998 passarà a la història dels temps contemporanis com el mes del semen del president. No del president del govern espanyol, que jo el tinc ara de veí eventual de platja, i que espere que la seua producció seminal siga correcta, discreta i aplicada a fins del tot legítims; i espere també —estic ple de bondat— que tal com a mi no me l’altera el trosset de mar que compartim, tampoc no li l’altere a ell. El mes d’agost de l’any en curs serà, com vostès saben, el mes del semen del president dels Estats Units d’Amèrica. Personatge que, els ho confessaré, em resulta cada dia més humà i més simpàtic, cosa no gens freqüent en un president d’allà. L’últim president americà que em resultà simpàtic va ser Jimmy Carter: era un bon home, era innocent, i de les taques del seu semen, mai no se’n va saber res. Jo, llavors, en temps de l’oncle Jimmy, era resident d’aquell extens país, a un parell d’hores de cotxe de la Casa Blanca, i potser hauria guanyat més quedant-m’hi i fent-me *american citizen*, potser: fins i tot, qui sap, ara tindria opcions a ser també president, no dels EUA, però sí de l’Acadèmia Valenciana de la Llengua. Semen presidencial, doncs, del president de tots nosaltres, emissió *urbi et orbi*, per tant, si l’*urbi* és Washington i l’*orbi*, òbviament, el planeta terra. Com les benediccions del pontífex romà, igualment prenyades d’interès universal, de continguts morals i de doctrina perenne. Qui sap quin misteri superior s’amaga en els plecs del vestit de nit de la senyoreta Lewinsky.

No ho sap ningú. I tampoc no sap ningú per què acudia amb roba de nit al despatx oval de la Casa on es decideixen els destins del món. Roba no sabem si d’alta o baixa costura: suposem que baixa, vista la funció a què el vestit va ser finalment destinat. Jo entenc que visitara el president en hores de faena, o fora d’hores i tot, que això entra dins de les possibilitats del somni americà: si no pots arribar a president tot d’una (perquè eres dona, i jove i una mica de bon any, a més de ser de família jueva, i encara no s’ha vist una presidenta no cristiana i amb vint-i-pocs anys), almenys pots visitar l’altíssim dignatari, i fer-li passar

una estoneta agradable. El president Theodor Roosevelt, per exemple, un dels grans de la història, donava en aquest sentit grans facilitats a les aspirants. A una, que era com qui diu ja titular, fins i tot la visitava oficialment i a domicili: el tren presidencial s’aturava davant de la casa de la senyoreta, i esperava tota la nit fins que Mr. Roosevelt hi tornava a pujar. I el president Kennedy, model d’aprofitament de facultats, a més de dedicar moltes més hores que cap altre a les activitats seminals, quan viatjava en avió es feia embarcar a bord un nombre variable de mòniques (l’FBI les vestia d’hostesses) en funció de les hores de vol: de Washington a Los Angeles, mitja dotzena. No sabem, però, en quin estat quedaven les falces de l’uniforme, ni consta que cap d’elles el guardara com a prova per a ser analitzat mesos o anys més tard pel mateix FBI que les havia uniformat. Però aquelles eren més o menys professionals, i aquesta d’ara sembla només aficionada als jocs de despatx. No tan aficionada, tampoc: la senyoreta Lewinsky, ben alimentada, no anorèxica ni bulímica ni res, ha aconseguit en poques setmanes, amb unes taques al vestit, fer-se tan famosa com Diana de Gal·les amb un consum tan intens i extens de l’alta, altíssima, costura. Fet i fet (o fet i no fet, no és del tot clar), la Mònica és la dona que, en tota la història, ha assolit una fama més veloç i universal: mai cap dona, i potser cap home, havia sigut tan mundialment coneguda, pels seus fets, taques, paraules i pensaments —lascius, editorials o monetaris— com aquesta notable senyoreta. Amb tan poca faena i amb tan irregular i esporàdica dedicació.

En tot cas, i segons explicava el setmanari *Time*, pare putatiu d’aquest *Temps*, l’exemplar història haurà servit perquè els infants americans de tres anys —i a la llarga o a la curta els del món sencer, excepte els islàmics i els que passen gana— tinguin ocasió de preguntar als pares, davant dels noticiaris de la tele: “Mare, què és sexe oral?”, “Pare què vol dir semen?”. “I quina taca de què té el vestit d’aquesta senyoreta, i com se l’ha tacat?”. Preguntes, com vostès poden comprendre, que no tenen precedents en les relacions paterno-filials (amb guionet) dels darrers segles o mil·lenaris, i segurament de tots els anteriors. I és que la història de la cultura avança per mecanismes misteriosos. O són coses de l’estiu.